

като към тях по-късно прибавих и листчето с последните две стихотворения. Така събрани ръкописите не съдържаха Коженя бележник, който тогава се е намирал у Борис Вапцаров. В периода на подготовката на това издание Хр. Радевски и Н. Шмиргела идваха при мене няколко пъти за да им разчета някои неразбираеми думи в ръкописните текстове на различни стихотворения и за да ме питат за произнасянето и ударението на отделни думи /напр. как Кольо е произнасял: "вера" или "вяра", "солъ" или "соль", понеже имаше изменение в правописа/.

В хода на разговорите се повдигна и въпросът за оформлението на книгата, от кое стихотворение да се снее факсимилие. АЗ ПРЕДЛОЖИХ ДА СЕ НАПРАВИ ФАКСИМИЛИЕ НА "ПРЕДСМЪРТНО" и "ПРОЩАЛНО", ЗАЩОТО ЩЕ БЪДЕ ИНТЕРЕСНО ЗА ЧИТАТЕЛИТЕ ДА ВИДЯТ РЪКОПИСА НА СТИХОТВОРЕНИЯ НАПИСАНИ ОТ ПОЕТА, КОЙТО ЗНАЕ ВЕЧЕ, ЧЕ СЛЕД НЯКОЛКО ЧАСА ЩЕ БЪДЕ РАЗСТРЕЛЯН. Но Шмиргела възрази, аргументирайки се, че оригиналите са блядо написани и няма да излязат релефно. За мен тогава това обяснение на Н. Шмиргела ми се стори достатъчно. Аз нямах опит в издателската работа и повече не настоявах. Сега, когато имам повече опит, дълбоко съжалявам, че упорито не настоявах да се направи факсимилие. Не можех да допусна, че е възможно да се случи нещо неприятно с ръкописите на Вапцаров и особено с безценното листче с последните му стихотворения. Стихосбирката беше дадена за набор и всеки момент се очакваше нейното излизане. Един път намерих бележка в къщи, в която Хр. Радевски ми съобщаваше, че на другия ден заминава на работа в Москва, в посолството на Н.Р.България, и че ~~е~~ след последната коректура оригиналите на Кольовите стихотворения мога да получа от Веса Байданова. Така и направих. Изтърпнах, когато в къщи разтворих папката, прегледах тетрадките и не намерих листчето с двете последни стихотворения. Веднага се върнах при В. Байданова, казах й, какво голямо нещастие се е случило, но тя ми

В. Вапцаров